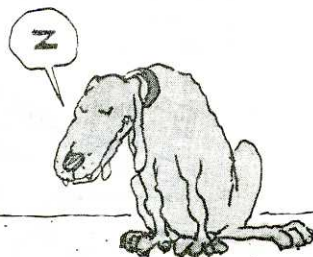
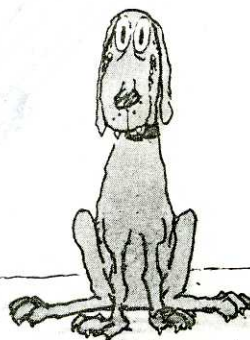
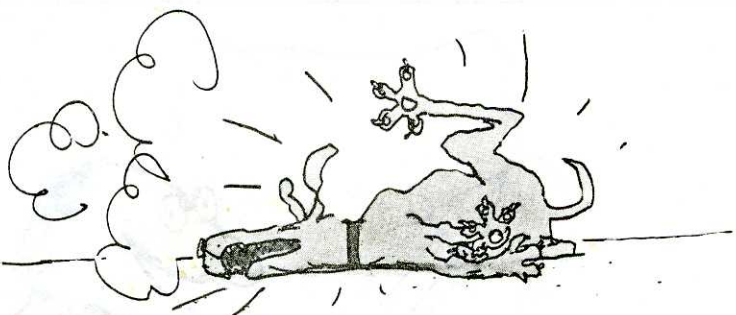
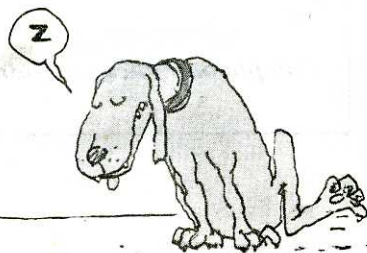

כל סניטה

עלון מס' 59

6.12.85 כפר הנשיא

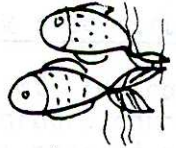

ראשי: אשה בן חיים
 עיבה: אורה נאלי.
 עיטור: איל צדוק
 הצפחה: איל צדוק.

אברהם, יצחק, יעקב.

נושא העליון בברכות מובא לדיון
בו עדת סמים !!!

סקופ ראשון לאברהם, יצחק, יעקב.

בראיון של כתבינו (א.י.י.), עם אילן המאירי (הידוע בכינויו-האיש בעל האשכולות), הגיע מידע סנסציוני מדהים הזורה אור חדש על הנושא ומעלה שאלות, האם עישנו, אם היה צריך לעשן ומה היה קורה אילו!

בשיחה אמר המאירי (ממקימי ומפרקי הענף): "במבט לאחור נראה לי שהינו צריכים לעשן את כל הדגים בברכות! במקום להפוך את המקום לפארק לאומי לכותנה. או שהינו מרוויחים או שלא-מה שבטוח זה שלא היה נשאר מספיק מזון עמיד לזמנים הקשים והלחוצים הבאים עלינו!"

בסיום דבריו אמר המאירי (ומבטו תלוי, כתמיד, באופק); "וכיום אני בונה יצולים מסתובבים לעגלות ביניים. העתיד לפני."

בשיחה שהיתה לא.י.י. עם טרי פלוצקי (ברכותניק מפורסם), הוא הגיב ואמר: "אני דוקא לא ממליץ לעשן בזמן השחיה".

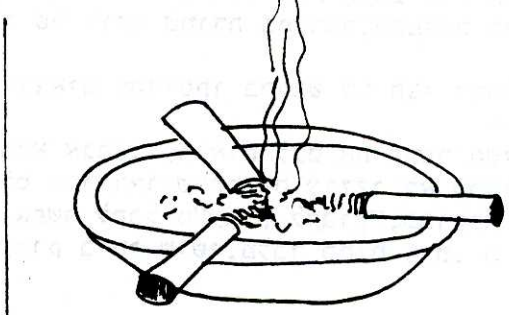
עינינים שוטפים.

עשרות אלפי מכתבי מחאה ממזכירות קבוץ וגננות בדימוס, מכל רחבי הגליל, הגיעו לכתבינו כתגובה על התבטאותו המוצהרת בגיליון הקודם, נגד פרחים!

ובכן גבירותי הנלכדות, אני מתכוון, כמובן, לפרעחים (כמו שכותבים ביידיש), שהם לפי מה שאני מבין גם הרוב הרועש בישראל ולפי מה שאני רואה בטלוויזיה ביום שבת, הם החלק הדוחף, המשמיץ והשונא של המדינה הזאת.

דוקא אנשים כמו שלמה קירט (שחיבים להגיד לטובתו שהוא חזר בתשובה וזה בטח לא עזר לו), הם מן המתונים שבהם. במפגש שהיה לי עם קבוצה לא כל-כך מתונה של פרעחים, בפארק הירקון הם הודיעו לי שחבל שהיטלר לא עשה ממני משחת נעלים.

כן, כן-עכשיו כולם יגידו-צריך לתת להם צ'אנס, לעזור להם ומה עם שיויון ההזדמנויות ואיך הם התקדמו ואיך שהמשבר של שבירת מסגרות השפייע עליהם וכמה שהשרות בצבא מקרב אותם אלינו-אשכנזים נאורים, איטלגנטים, שנונים, חלוצים, סוציאליסטים, מיבשי ביצות, ומפריחי השממה שכמותינו גם.

ובכלל עם ישראל עם ישראל עם ישראל חי!
מישהו יכול להגיד משהו נגד המשפט האחרון?
אני לא. ומכיוון שכך, אני לוקח את כל מה שאמרתי בחזרה ומעכשיו אני בעד כולם.
עם ישראל חי!

ולבסוף הבהרה בקשר לשיר "זמיר בבפור" א.השיר נכתב במשך-15 שניות.
ב.אין קשר בין השורות-1,5,9, ו-27.
ג.למרות המשפט: "ומול בבת ערפילים קדימה נטויות כטיפיו"-לא התכוונתי לכולם.

אברהם, יצחק, יעקב.

2

זנמצע ניבל ונינב (כתב סתר) *

כל דור עם הבעיות שלו והנורמות שלו, כל חברה עם הבעיות שלה והנורמות שלה. אצלנו פעם, הוויכוח היה קומקום לחדר-כך או לא. מה עם מחסן "א" ומחסן "ב"? ואסור היה לספר שלילד שלך יש בחדר של ההורים בגד פרטי. לינה משפחתית הייתה מילה גסה. ולא נזכיר את ה-"אסט", כי זה קרוב מדי.

בעקבות סדרת מאמרים שפורסמו לאחרונה ב"סופשבוע" וב"כותרת ראשית", אנחנו מביאים לכם מעט מאוסף קלטות הווידאו הסודיות, שנמצא במרתף, אי שם ברח' דובנוב, ת"א.

השיחה נקלטה במקרה (ואולי בטעות) בפנינה של הדיסקו החשוך, הרועש והמסריח בקבוץ אי-שם במרכז או בדרום (לא בצפון).

המשתתפים הם: רינה, חברתה הכי טובה של חנק'ה ויוסף, בעלה האהוב של חנק'ה. חנק'ה בבית עם כאב ראש וספר, כהרגלה מידי יום ו' בערב, אחרי קבלת שבת.

רינה (בדאגה): יוסף האם אתה שוב שיכור??

יוסף (מנדנד בראשו): למה שלא אהיה שיכור? לא שמעת מה שקרה? הבן הגדול השתחרר מהצבא והלך ישר לישיבה בחברון. הוא אפילו לא רוצה לבקר אותנו במשק. הלוואי שהיה הולך לסמים. (ומתחיל לבכות)... שמעתי שיש קורסים לגמילה ברופין ותוך חודשיים גומרים עם זה וחוזרים הביתה... ומה פתאום את שוב פה?- שותה שתי כוסיות אחת אחרי השניה? רינה: מה זה אסור לי, ומותר לך? אגב, זה לא ברופין זה באפעל, גם לי סיפרו. אתה חושב שרק לך יש בעיות? גם אצלנו קרה אסון. תפסו את הבת שלי מעשנת חשיש עם איזה מתנדב באילת ופותרחים לה תיק במשטרה. הייתי מעדיפה שהיא תלך לישיבה... (גם היא בוכה).

יוסף (כהבנה וברגש, פעם הוא ישב בו' חברים): תתקרבי אלי, הנה ככה (הוא מתחיל ללטף את רגלה השמאלית).

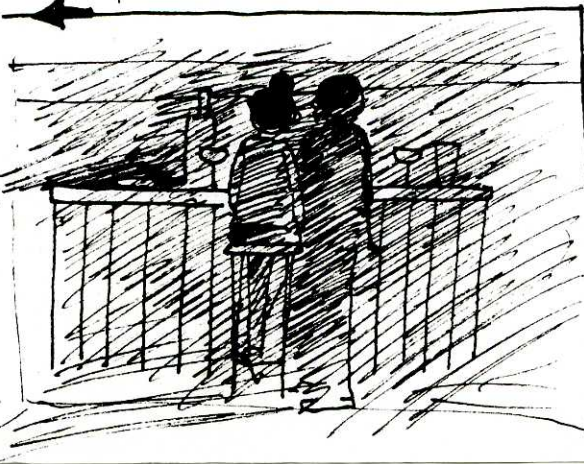
רינה: כוכה'לה, מה אם משהו יראה אותנו פה? (לוחשת) משה בעלי, במילואים, אולי נמשיך את השיחה אצלי בחדר?- אתה אוהב ערק או ברנדי? (תשובתו של יוסף שמורה במערכת, בהמלצת המצנזר).

שניהם יוצאים מהדיסקו בהפרש של חצי דקה (על מי הם מנסים לעבוד??).

כשבוע הבא אנחנו מביאים לכם את המשך השיחה בין רינה ליוסף, שהוקלט בחדר של רינה ע"י מקלט הווידאו שלהם (הם עדיין לא קבלו אישור לזה)! עותקים אפשר לקבל מ"ערוץ לקבוץ", כתוספת לתכנית ליל שבת, במסגרת הסדרה: במה עוד אפשר לעסוק בימי שישי, מלבד סמים ודת. מ ו מ ל י .

יג'ר (כתב סתר) *

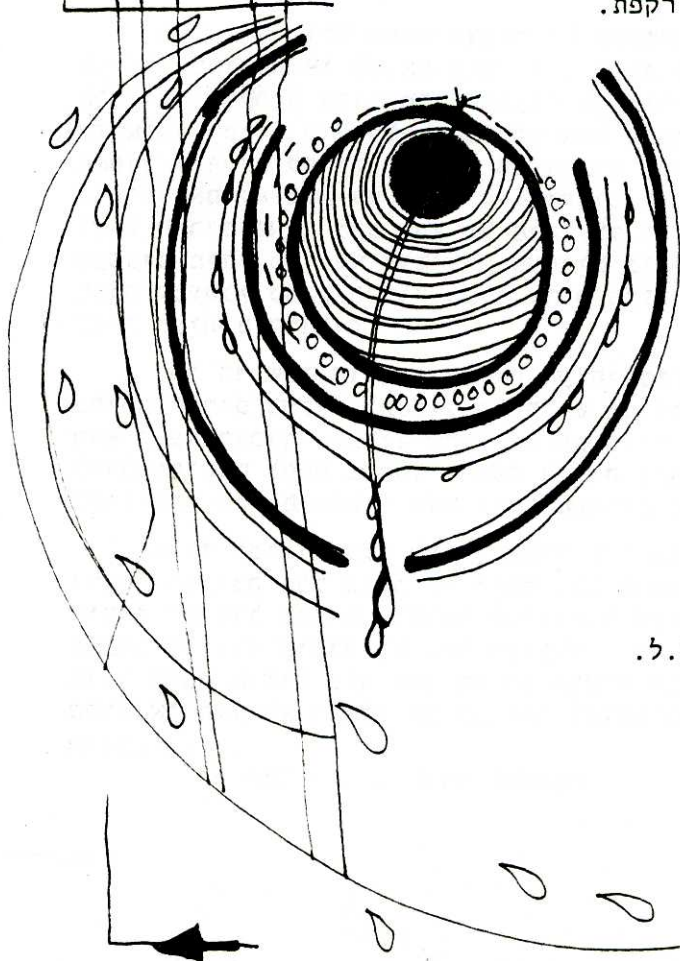
*נא לשלוח את התשובות לת.ד. שלי בעילום שם-תודה.

הרהורים...

מעולם לא תארתי לעצמי שתהיה איזה בעית קיום שאני אהיה מעורבת בה. הבטחתי הכלכלי שאפך תמיד את חיי, גרם לי להיות אופטימית ולא מוכנה לסטירות לחי. מעמיסה הכל על אוטו ונוסעת לעיר-הכל נראה כל-כך וורוד ומבטיח, נדמה שכולם מחכים רק לי שאגיע. הזעזוע, כמוכן, הוא עמוק. להפתעתי הרבה זה לא מרשים אף אחד שאני קיבוצניקית. בתל-אביב אני עוד פסיק קטן אחד. בקבוץ סולחים על הכל, תמיד ישנה המשפחה, ואם אתה לא בדיוק מוצלח, אז תמיד יש אחר במשפחה שבגללו החברה סולחת. אבל בחוץ, זה לא מעניין אף לא אחד. אם אמא שלך נחמדה או אחותך עובדת טוב. תבואי, הם אומרים לי, נבדוק אותך ונראה אם את מתאימה. ואני רוצה לצעוק-מה זאת אומרת אם אני מתאימה?? כמוכן שכן אני הרי קיבוצניקית, עלית העלייתא שיש. אך כמוכן שאני שותקת ומרגישה כמו אפס. מעולם לא דמינתי לעצמי שאצטרך לשכנע אנשים שאני בסדר וכדאי להם להעביד אותי. ובסוף אין ברירה משלימים ומתפשרים לומדים לקבל וגם לא לקבל דברים אחרים. ולדעתי זו רק תחילת הדרך!

רקפת.

זה לא זה.

כמה אפשר כבר לחיות עם זה,
עם ההרגשה היומיומית,
שזה לא זה.

זה כבר לא זה
להרגיש את זה
מספיק כבר כואב ואבוד
כלי
להרגיש שזה כבר לא זה
להרגיש שזה לא זה.

שלומית.ע.ל.

ועצת פואנת או לא?

הנני רוצה להביע את דעתי בעניין ועדת סמים במשק. ומסיבות שתבינו בהמשך קריאת המאמר העדפתי להישאר בעילום שם.

האסיפה בחרה בוועדת סמים ונתנה לה את מלוא הסמכות לעצור את נגע הסמים במשק. להערכתך יש כיום במשק בסביבות 50 איש שמעשנים. הערכה זו מתבססת על שיחות עם כמה מהם. כמובן שזו רק השארה ואין לדעת במדויק. ועדת הסמים מטפלת במעשנים בדיסקרטיות ואין הצבור יודע על איזה מעשנים הועדה יודעת (לרוב) ובמי היא מטפלת.

לפי מיטב הבנתי נבחרה הועדה למען ינסה הקבוץ לטפל בעניין העישון בתוך גבולות המשק ובכך למנוע את התערבותה של המשטרה. נאמר לי שכאותה מידה מאסה ידה של המשטרה להתערב בנושא עישון סמים בקיבוצים. היות וכיום נחשב עישון לעבירה קלה וישנם קיבוצים רבים שבהם נמצאים אנשים המעשנים, ואין בכוחה של המשטרה הרצון או המשאבים להתערב בכל הנעשה.

כלומר שעד שלא מערבים את המשטרה בנעשה בקבוץ-אין היא מתערבת. ובשל כך הוחלט באסיפה לנסות ולטפל בזה ע"י מינוי ועדה. מה קורה? - נוצר מצב כזה שועדת הסמים הופכת למאין משטרה מקומית, אפילו אם זה נשמע מגוחך-זהו בעצם המצב. הפכנו חברים שלנו למשטרה משלנו ואנחנו מצפים מהם שיטפלו בעינינים בצורה הוגנת ושווה.

וזוהי הנקודה שרציתי להעלות: אפילו אם יושבים בוועדה אנשים הגונים, לכולם יש משפחות במשק, לחלקם יש אחים ואחיות מבוגרים ולחלקם יש ילדים מתבגרים ומבוגרים. ובכך מה שמטריד אותי ועוד לא מעט כמוני, מה נעשה במידה ויש בין חברי הועדה בני משפחה המעשנים?? או מה עושה חבר בוועדה כאשר מתגלה כי בנו של חברו הטוב מעשן? ומה אם יתגלה פתאם למשהו כי בנו או ביתו מעשנים? ומה יעשה במקרה של אחים או אחיות המעשנים?

מעט מאד יודע באמת הצבור על הנעשה בוועדה וכיצד היא פועלת: ^{אם} בצורה הנחשבת בעינינו כהוגנת או לא. אם באמת היא פונה לכל אלה שהיא יודעת שהם מעשנים או האם קל יותר במקרים מסויימים "להניח לענייין" או אפילו לדחות אותו קצת. אז אפשר לסגור עין ולהתעלם ימך אבל אפשר גם לעצור לרגע ולחשוב היטב כי להרבה מאתנו יכולים להיות קרובים המעורבים בעישון ואולי אין אנו מעלים זאת על הדעת. ואפילו אם לא-האם לא חשוב לנו שהטיפול של הועדה יהיה הוגן ולא סלקטיבי???. ישנם חברים שאין להם שמץ של מושג על כך שבנם או ביתם אח או אחות ממשפחתם מעשנים מידי פעם. לא פעם ולא פעמיים ניתן לשמוע דעות של חברים הטוענים שאין מקום למעשני סמים בקבוץ, מבלי לדעת בכלל שיש משהו ממשפחתם המעשן. זה בעצם קורה לעיתים קרובות.

לכן הרגשתי צורך לבטא את דעותי בכתב על מנת שיעצרו ויחשבו לרגע-: האם בחירת חברים משלנו לתפקיד כה רגיש ומסוכן אשר מחייב נטרליות במאת האחוזים הוא הצעד הנכון? חברים שחיים איתנו יום יום שבעצם לוקחים את החוק והסמכות לידם-תפיקדם לחטט בערפל ולחפש בנרות ובפנסים את המעשנים-את אלה העוברים על החוק-אלה שחיים איתנו יום יום ומשחקים את תפקיד המשטרה!?

ובכך לסיכום עלי לציין שאין אני תומך בעישון, וברור לי שזה מזיק למעשנים ולשאר הסביבה אבל כואב לי יותר מכל לראות ולשמוע על חוסר השיוויון בגישתה של הועדה לטיפול בסמים ובחוסר השיוויון שנוצר אך ורק בגלל שלקבוצה של חברים יש סמכות עליונה (הועדה) על שאר הציבור. מי נותן לנו את האסמכתא שנה חס וחלילה איזו איבה אישית בין אחד מחברי הועדה לבין חבר או חברה שנחשד בעישון סמים שהוא או היא לא ינצלו את העניין להיטפלות "רישמית"? זה קל מאד וזה גם מוסווה היטב.....

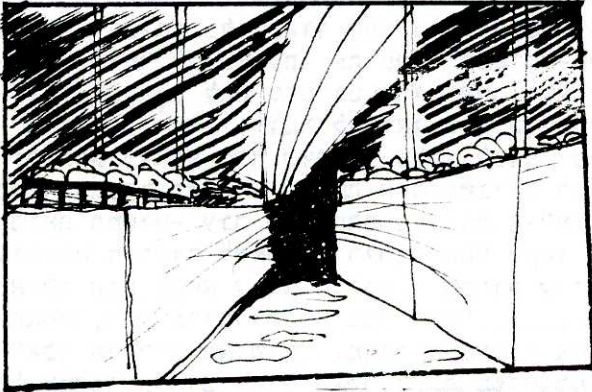
רבותי זהו חומר למחשבה.

(השם שמור במערכת).

וכה אמר הקול-אנא... צייר לי כבשה.

המשיח הקטן

המקרה שיסופר להלן ישמע באזני כמה מכם מוזר ביותר. ואכן אפילו האנשים שהיו עדים לו, נחשדו באי שפיות זמנית ואושפזו לזמן מה בבית משוגעים, עד שמצאו הסברים רציונליים יותר למה שקרה. זהו סיפורו של משיח בן-דוד. כיצד נתגלה בשוק מחנה יהודה וכיצד ניסקל בסופו של דבר למוות בכביש רמות. אך כל נקדים את המאוחר.

לדידו של רב-שוטר אזולאי, החל הכל ביום חמישי אחר הצהריים, כאשר פסע במסלולו היומי בין דוכני השוק ההומים והדחוסים. לפתע נשמע קול פיצוץ עז מלווה בברק אור מסנוור וכשנדמו גלי הקול והעשן והברקים נעלמו גם הם, נתגלה בין הריסותיו של דוכן ירקות, חמור לבן, צח כשלג ועליו יושב רכוב בחור צעיר מתולתל ונבוך.

הצעיר ניגב את כפות ידיו על מכנסי הג'ינס ההדוקות שלו והתבונן בעיניים זכות על הכל.

רב-שוטר אזולאי הרחיק את הסקרנים מאזור הפיצוץ והמתין בסבלנות לחבלני המשטרה שיגיעו לסרוק את האזור. ובנתיים שמר על מרחק סביר מהצעיר על החמור הלבן, כפי שהורו לו התקנות לשעת חרום. לאחר שהגיעו החבלנים וסרקו את האזור נותרו לעמוד נבוכים בין הדוכנים והיתקשו להסביר את התופעה. לא היה שום רמז לכך שבמקום הופעל חומר-נפץ מסוג זה או אחר. וכבר החלו להישמע בציבור לחישות בדבר היפנוזה המונית, או תיסמונת ציבורית חדשה שנובעת מרצונו של העם להגשים חרדות הקיימות במישור של הנוורוזות הלאומיות המופנמות. ובאמת כעבור זמן לא רב, כאשר רואיינו מספר פסיכולוגים ידועי שם בטלויזיה, כבר נשמעו מספר תאוריות אפשריות שבאו להסביר את התופעה, וכל אחד מהם ייצג בכבוד רב את האסכולה שלו, אך לכלל השוברים מניחות את הדעת לא הגיעו. ובנתיים ניגש רב-שוטר אזולאי אל הצעיר על החמור הוציא את פנקסו והחל לרשום דו"ח מסודר של האירוע.

"שם פרטי בבקשה"- ביקש בקול יבש. הצעיר התבונן אליו בעיניו הרכות ואמר-"משיח".

"שם משפחה"-המשיך החוקר ללא חת.

"בן-דוד"-השיב משיח. רשם איפוא אזולאי את השם "משיח בן-דוד" בפניקסו והמשיך במשעולי החקירה הסבוכים.

"מקצוע"-ביקש לדעת.

"משיח"-ענה הצעיר. אזולאי התכלכל לרגע, אך התאושש מיד.

"רגע, רגע, איך זה שהמקצוע והשם הפרטי זהים?"

"יככה זה"-ענה הצעיר וחיך במאור פנים. אזולאי שלרגע אחד נגע במחוזות ההזיה החבוליים בו, התפעם-"אתה מתכוון לומר שאתה באמת משיח בן-דוד המשיח אז מדוע אינך חובש כליפה?" הצעיר חיך שוב בעדינות-"אינני מאמין באלוהים, אני מאמין באדם".

אזולאי הבין מיד את העיניין ועצר את משיח בעוון התחזות. וכך ראו הכל בשוק, איך הוביל רב-שוטר אזולאי את משיח בן-דוד על חמור לבן למעצר. לאחר שסדרו מקום לחמור הלבן באורות המשטרה, ניתפנו למשיח וכלאו אותו בתא אחד עם מספר צעירות טובות מראה ולבושות בקיצור רב.

משיח נפנה אליהן ובירכן לשלום והן ענו לו בציחקוקים, מירפקו אחת לשנייה ואחת מהן קראה-"תיראו, תיראו, מי זה ההומו הזה?"

"מה זה הומו?"-שאל משיח בתמיהה. הזונות פרצו בצחוק רם-"הומו? זה אחד שאוהב את בני מינו". אה-הבין משיח-"אתן מתכוונות לנוצרי".

"ומה אתן עושות פה בכלא?" "אנחנו זונות"-השיבו הזונות וציחקקו.

"מה זה זונות?"-ביקש לדעת משיח.

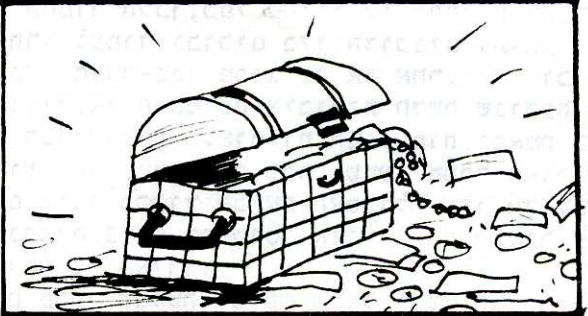
"אנחנו סתם שוכבות עם אנשים בשביל כסף".

"ואתן יהודיות?"-התפלא משיח ופער זוג עיניים כחולות ותמימות.

"בטח שאנחנו יהודיות" - התרגזו הזונות - "מה יש לך אתה, חושב אותנו לערכיות" הזונות פרשו לפינת התא זועפות ונעלבות והמשיכו לשוחח בקולות חרישיים. משיח התבונן אליהן בצער, עיניו מלאו דמעות והוא התעטף בשתיקה מיוסרת. לבסוף התקרבה אליו אחת הזונות, חיבקה אותו בחום ואמרה - "מחוז הדמעות נעלם ומיסתורי כל-כך, אל תבכה. עיניי שלי", שום דבר לא חשוב עכשיו מלבדנו". וכך נרדמו חבוקים זו בזרועותיו של זה.

למחרת בבוקר לאחר חקירה ודרישה, מצאו החוקרים שמשיח בן-דוד איננו מזיק. ולאחר דין ודברים קצר סכמו ביניהם שהוא נראה להם רפה שכל מעט ושילחוהו לחופשי. משיח הסתובב בחוצות ירושלים על חמורו הלכן והזוהר, גרם לכמה פקקי תנועה עד שלמד את סוד הירוק והאדום בעמוד שבאמצע הצומת. כך הגיע בסופו של דבר למאה-שערים. בתמהון עבר וקרא את הכרזים המשונים שעל הקירות ועצר לרגע ליד שני צעירים לבושי שחורים ששוחחו בניהם בלהט, תוך שהם מתנועעים כלולבים זה מול זה.

"אני אומר לך ששמעתי את פעמי המשיח" - טען האחד.
 "ומי זה ש'מך לתת סימנים, הרי נאמר ולא תחקור במופלא ממך" טען האחר בעוז.
 "אבל שמעון, אני אומר לך, לאן שלא תיסתכל תראה אתחלא ד'גאולה".
 "זה הכל עורבא פרח. כשתגיע שעתו לבוא יבוא. לא דקה אחת לפני-כן!"
 משיח התערב בשיחה - על מה אתם השניים רבים, הצעירים העיפו בו מבט חשדני - אנחנו דנים בביאת המשיח - ענה אחד מהם צוננות. - "אז אני כאן" - בישר להם בשמחה. השניים ניתרו לאחור עיניהם מאימות לצאת מחוריהן. אחר רקקו לצדדים נגד עין-הרע והתרחקו ממשיח בחיפזון כאילו הוא נושא עימו מגיפה. מרחוק עוד שמע את קולותיהם - "אני אומר לך שמעון, עליך להאמין, הוא צריך להגיע בכל רגע".....
 "אכן מוזרים האנשים... מוזרים מאד" אמר בליבו משיח והמשיך בדרכו, עד שתעה אל משרדו של אמרגן ברחוב יפו. כאשר נכנס משיח למשרד, היה האמרגן שקוע כל-כך בעיניו עד שלא הבחין בו, אפילו כשהופיע לפניו.

"בוקר טוב" - אמר משיח "הסיגר שלך כבה".
 האמרגן לא השיב והמשיך לחשב את הכנסותיו מהמופע האחרון בביניני האומה. לבסוף הרים את עיניו ושאל בגסות "מי אתה? מה אתה מחפש כאן?"
 משיח הסתכל בו ואמר - "אני משיח!"
 "כסדר, כסדר" - אמר האמרגן בקוצר רוח "אבל מה אתה יודע לעשות? במה אתה מופיע?"
 "אני?" - תמה משיח - "אני באתי להחזיר לאדם את האמון בעצמו".

"ומיזה אפשר לעשות כסף?" - הקשה האמרגן.
 "לא יודע" - ענה משיח - "אני חושב שלכסף לא יהיה יותר ערך אם האנשים יקשיבו לי".
 "אם כך" - גער בו האמרגן - "אם אין כסף, אין הופעה, אל תבזבז את זמני!"
 "ובשביל מה לך כסף?" - שאל משיח. "כדי להיות עשיר" - ענה לו האמרגן - "כדי שאוכל לקנות דברים, שאוכל לשכור אולמות, לארגן מופעים. בשביל לרכוש אנשים צריך כסף!"
 "יש לי חמור לבן בחוץ" - אמר משיח בעצב - "ששותה כל יום חלב ב'שביל החלב", הוא שייך לי, כי אני מטפל בו, אבל הכסף לא מועיל לאף אחד". ... את שארית דבריו אמר משיח תוך שהוא מתגלגל במורד המדרגות, למעלה ניצב האמרגן ושגא - "אל תבלבל את המוח ואל תבזבז את זמני, אין לי זמן לבזבז על משיחים. אני צריך לארגן מופעים שישאו רווחים, לא מופעי צדקה!" - והוא טרק את הדלת.
 "אכן משונים הם בני האדם" - אמר משיח לעצמו ופנה לדרכו.

באותו יום מר ונימהר, יצאתי לקנות נעליים חדשות במקום אלה שניתבלו. בעודי עומד ליד חלון ראווה אחד שמעתי קול עדין - "אולי אתה מוכן להאמין לי?". נשאתי את עיני וראיתי בחור צעיר יושב על רכוב על גב חמור לבן.
 "במה העיניך?" - שאלתי, משום שסקרנותי התעוררה.
 "אף אחד לא מאמין לי שאני משיח בן-דוד" - התמרמר משיח ועיניו מלאו דמעות.

בעומדנו לפני תעלומה גדולה אין אנז מעיזים לגלות סרכנות, עם כל המגוחך שכדבר לכן אמרתי לו שאני מאמין ונילוותי אליו בדרכו שרק הוא ידע שהיא האחרונה. רגלינו, של החמור ושלי, נשאנו לביניין הכנסת.

בשער לא התירו למשיח להכנס שהוא רכוב על חמורו הלכן והוא נאלץ להחנות אותו במגרש החנייה. כאשר ניכנסנו ליציע הצופים, היתה כנסת ישראל שרויה בשיגרת יומה. בפילות האולם התגוששו נבחרי העם וקיללו ככל פה. זה את ערוות אימו של זה וזה את בוגדנותו של זה. לאחר שהשתרר סופסוף שקט, עלה לדוכן הנואמים חבר כנסת נמרץ ונלהב ששפתיו מקציפות ופניו עטורות זיפי זקן מכסיפים וסומרים "הערבים הם בוגדים" - צווח הח"כ- "אסור להם להיות אזרחים כמו כולם. אסור להרשות להם להתחתן בנו. רק אם נשמור את מחננו טהור, רק אם נגרש אותם מהארץ הקדושה, רק אם נאמין באלוהי אברהם, יצחק, יעקוב, רק אם נקים פה מדינת-הלכה לתפארת השם. רק אז ניזכה לראות בביאת המשיח" "על מה הוא מדבר?" - נחרד משיח פלצות - "את כל זה הוא רוצה לעשות בשמי?"

משיח קפץ על רגליו כנשוך נחש וצעק למטה - "אתה מטורף, אני כבר פה ולא צריך לעשות שום דבר מהדברים הנוראים עליהם דיברת. חוץ מזה אני לא מאמין באלוהים. אני מאמין באדם".... כאן אחזו בו זרועותיו החסונות של אנשי משמר הכנסת והוא הושלך החוצה. מצאתי אותו עומד ובוכה במגרש החנייה ליד חמורו הלכן.

"מה קורה פה" - נאנק משיח בקול חנוק "אני לא מכין את האנשים האלה" "הם לא ממש רוצים בך" - אמרתי לו - "הם רוצים רק להמשיך ולאחוז בשנאות הקטנות שלהם באמונות הטפלות שלהם, הם רוצים להמשיך ולהאמין שיום אחד אתה עשוי להגיע".

"אבל אני כאן" - צעק משיח.

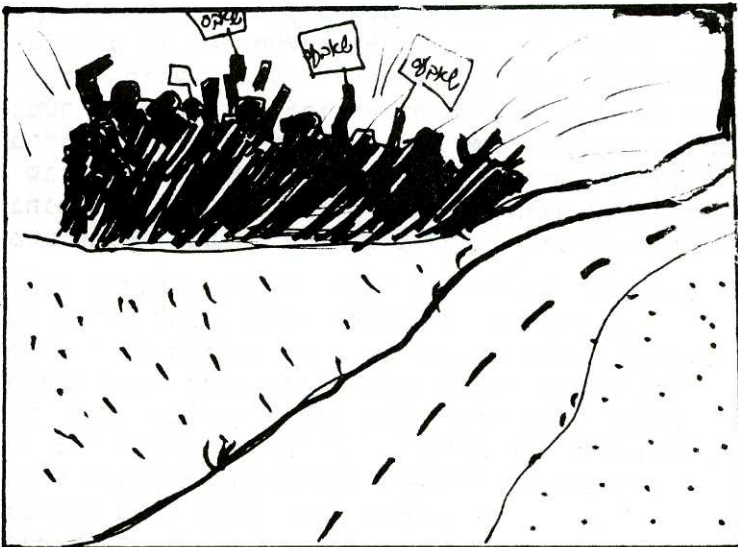
"כן אבל אתה אינך כמו שהם רוצים אותך, הם רואים אותך אחרת".

ראיתי שאני מכאיב לו והפסקתי. איך אפשר להסביר למשיח, שהבריות אינן מעונינות במשיח חילוני. השתררה דממה מעיקה כינינו. ואז אמר לי משיח בקול מוזר, שבהיותו במאה שערים, קרא כרוז על אחד הקירות אודות 'הפגנת-שבת', שאמורה להתרחש עכשיו בכביש רמות - "קח אותי לשם" - ביקש. היה משהו בקולו שגרם לי למלא אחר בקשתו בלי לשאול דבר, אך כבר התחלתי לחוש את צער הפרידה.

"יש לך תוכניות שאינן ידועות לי" - אמרתי לו לבסוף. הוא לא השיב ורק אמר; - "הידעת? בעוד כמה שעות תמלא יממה לרידתי על הארץ".... שוב הרגשתי צער משונה, אך אנו המשכנו בדרכנו.

הלכנו שעה ארוכה בלי לומר דבר, עד שהתחלנו לשמוע את שאגותיהם של המפגינים - שאָפֶעס שאָפֶעס.... וכעבור זמן לא רב ראינו אותם גוש גדול ושחור, הומה אדם, רוחש נמלים, מעלה קצף ומשליך אבנים על ציבור קטן יותר של בני אדם שהתגודד בצד. "מי אלה?" שאל משיח והצביע על הקבוצה הקטנה יותר.

"אלה הם החילונים" - עניתי לו.

"מדוע הם כה מעטים?" - שאל משיח.

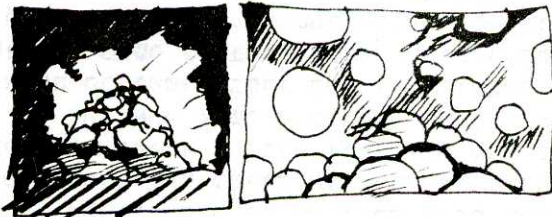
"משום שהרוב עדיין לא הגיע אל ההכרה".

משיח הצטחק חרש ואמר "עוד מעט נכון לי פחד גדול... אך אתה אל תדאג, הדברים לא יהיו באמת כפי שיראו".

הוא דירבן את חמורו והיתמקם בין שני המחנות. פתאום עלה ממנו אור גדול וכולם השתקו בבת-אחת. - "הקשיבו לי כולכם" - אמר המשיח בנחת - "באתי להשיב לכם את אמונתכם שאבדה. אני יודע שעברו עליכם ניסיונות השים כשאוּל, אני יודע שעברו עליכם ניסיונות קשים כשאוּל, אני יודע שעמדתם בניסיונות הריבה. עכשיו עליכם להאמין באדם. רק בו עליכם להאמין ולא בשום אלוהים, רק כשתאמינו באדם תהיו מאושרים"....

צווחות החלו לעלות מתוך הגוש השחור - סוציאליסט... פאשיסט... נאצי... היטלר... משתמד... הגוש החל לנוע מאיים לעבר. משיח, שישב על החמור בנחת, אחר כך החלו לעוף האבנים. הראשונות פגעו בחמור וזה פרץ במרוצה כשהוא משליך מעל גבו את משיח. משיח צנח לאט, לאט, למטה, נופל כצל, עד שפגע גופו בארץ ומצחו זב דם. האבנים המשיכו לבוא, מטר של אבנים סוחף, משיח הלך

והתכסה, עד שגל של אבנים גדול כיסהו לחלוטין. אז בקע מן האבנים אור גדול ועלה למעלה כשהוא מלווה בצחוק זך וצלול כצלילי פעמונים. האנשים נמלטו מהמקום ורק אני נותרתי עומד מול גל האבנים אחוז כבר געגועים אין קץ.

עד היום לא סיפרתי על כך לאיש, אך לפעמים בלילות כשאני מתכוונן למעלה אל שביל החלב, אני יודע שעכשיו משקה שם משיח הקטן את חמורו הלבן בחלב. וכשאתו צחוק ניגר אלי מלמעלה בהיר וצלול כפי ששמעתיו בראשונה, אני יודע שעוד לא באה שעתו. אך על דאגה, הוא עוד יבוא בוא יבוא המשיח.

בוא יבוא המשיח.

דודו.פ.

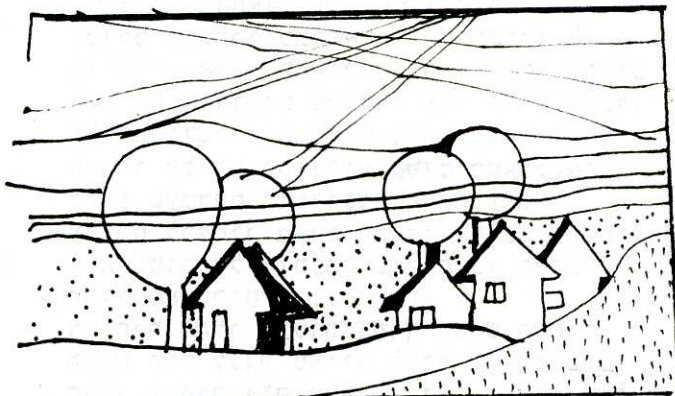
נסכאת ת'שנה שלי!

אני נמצאת במשק כפר הנשיא כבר 21 שנה. בסוף חודש דצמבר אהיה לאחר שרות צבאי ולאחר שהות של שנה במשק- ועל כך אני רוצה לדבר. הערה קטנה; יתכן ודעותי אינן משקפות את דעותיהם של בני/ות משק אחרים כל אחד ודעותיו הוא.

כך לדעתי הצטיירה השנה שלי במשק, מהתחלה ועד היום; בתחילה כשסימתי את הצבא ואני עדיין "ירוקה" במשק, כה מבולבלת, עבר עלי מכול של תופעות ושינויים אשר שיבשו לי את כל השקט וה"אוויר" בקבוץ, כל הנוחיות, החוסר אחריות, הפסיכולוגים (למינהם) והשמנת שנתקעת בפי-בקצור חממה.

בצבא הכרתי סביבה, ראיתי אנשים החיים בצורה שונה אך עדיין לא הבנתי את השוני. אני חוזרת לקופסא, ל"חממה" ומחלבטת... לעיר... או... לקבוץ... רציתי חופש מכל הבלבול (אני לא היחידה), רציתי להמשיך לטעום את טעם החיים העצמאיים הכלתי מוגנים.

ניסיתי להמיר את השנה במשק לשנת שרות-ועדת בנים סרבה וזאת לאחר שנמצא לי מקום בעזרתה הרבה של סמכות במשק, שהלכה אתי לאורך כל הדרך. אין אני באה לשפוט את הוועדה אם בצדק או לא החליטה-כל אחד בעיניו ישפוט. גיליתי כי ישנם קונפליקטים בין האנשים הגרים בקבוץ. לאחר הפצרות ושיחות עם אנשים שונים-חזרתי לא שלמה למשק. במשך הזמן הזה נכנסתי לשגרה הקיבוצית, לאותה מונוטוניות שאני מרגישה שעוברת על הרבה. בתקופה זו עבדתי בחברת חברות משק ותיקות, אשר מהן שמעתי סיפורים על עצמם ועל הקבוץ. שנים לא שינו את יחסיהן לדברים שקרו. הן נשים טובות ואוהבות להיות חברות טובות. נהנתי לעבוד איתן, לא רק בגלל הנוחיות שבעבודה, אלא גם נהנתי לשמוע את סיפוריהן על הקבוץ. משם קבלתי תפקיד כאחראית על עזרת בישול. אך עדיין ממשיכה להתלבטות.

לפני שנכנסתי לקבוץ ידעתי להעריך את מאמציהם של חברים להכין ערבי תרבות, חוגים ועוד... הערכת את העובדה שאין אני זקוקה לדאוג לעינייני כספים חשמל מים וכו'. וכאן לדעתי הבעייה זו גם הסיבה שכל-כך רציתי לצאת לעיר לפני שהות של שנה במשק. רציתי להכיר חיים אחרים שונים מחיי הקבוץ רציתי לנסות להתמודד עם הדברים. לסיכום שנתי במשק- אני מתקשה. היה לי נעים, היה לי נוח-תקופה שנתנה לי זמן לחשוב ולהרגע, תקופה שהעבירה לי את הזמן ביופי ובקלות. אך אין לי למה להשוות את הדברים הרעים והטובים שיש לי פה.

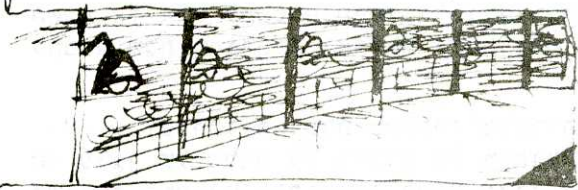
לא השתנתה דעתי-אני עדיין מעריכה את הדברים כמות שהם-לא מדברים אלי. אני מרגישה שבזבזתי שנה, דבר שצפיתי מראש, עזרתי במעט לקבוץ. אינני כפוית טובה אני מודעת למאמצים ומעריכה את הדברים שעשו למעני במשך כל השנים.

אני

בוקר יום שלישי - כנה - תל"א.

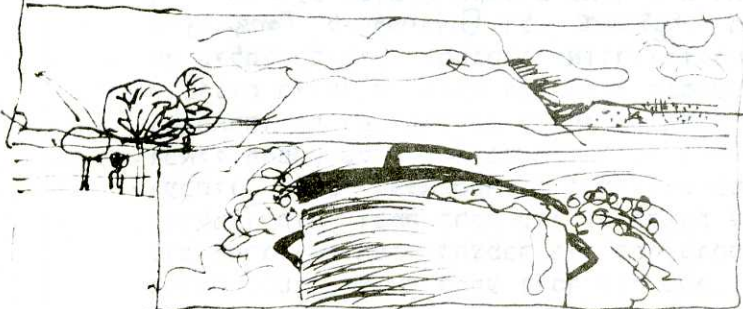
איזה בוקר טוב. כה שקט. קשה לדמיין קבוץ רורש עבודה ופעילות של תשע בבוקר. מהמרפסת של הבית רואים את כל עמק החולה ומרחבי צפון הגולן שומעים את הצפורים כין עלי הגפן. אין לי לאן לרוץ ואני חווה את הקימה הזו היטב. לבד בבית ההורים, עם טלפון במיטה ומקלחת חמה וארוחת בוקר של גרנולת-אמא ולחם-אבא. יומיים כמשק וכבר נראה כאילו מעולם לא יצאתי.

כבר מובן מאילו לראות את החבורה הגדולה המוזרה הזו, החייה יחד בצפיפות מוקפת גדר וכביש מערכת ועמודים עם פנסים המאירים רצועה של בזלת וקוצים סביב הישוב. כמו אי?? שואל עצמי ולא יודע. חייתי באיים בבריטיש קולומביה בשנה האחרונה, סביב כל אי רצועות חופים וים במקום גדר מעבורת ומזח במקום שער כניסה.

המשחק הפראי הזה בראשי של שינויי זוויות המבט; רגעים שהקבוץ נראה לי אכן מובן מאילו, נורמלי, טבעי. -הן נולדתי כאן וחייתי את כל שנותי כאן. משפחתי כאן, חברי ואהובי כאן ונופי ילדותי כאן. אין טבעי עבורי יותר מאשר להשאר ולחיות בקבוץ. רגעים אחרים אני נבהל או מתפלא, משתומם-מה זה? .

מה קורה כאן? למה כולכם (כולנו) נשארים כאן בדבקות. מנותקים מהעולם הרחב והפתוח, יוצקים סיר פלדה ענקי ומתבשלים בו יחדיו. מתבשלים כבר שנים ושלושה דורות. כל פעם מוסיפים איזה שמן שונה למדורה והאש מתלהטת ותכולת הסיר מתערבלת ורותחת ומפעפת וכל שאנו יודעים הוא שמתרחש בתוך הסיר. אנו מתרגשים או כועסים או נבהלים ומצהירים חגיגות שהפעם הוגדשה הסאה ושהפעם אנו קרובים לקיצנו יותר מאי פעם. הפעם יגלוש הסיר על גדותיו או הפעם יחרך התבשיל ויחרב.

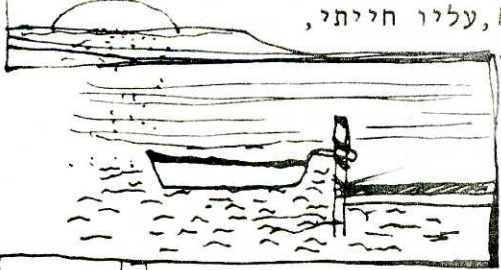
וכמעט בלי משים מגיע עוד חורף ושוב שלג על פסגת ההר המשקיף מלמעלה ושוב קצף ומערבולות קרות בתחתית הערוץ שלמטה והסיר היצוק עמיד ואיתן ומרשים והתבשיל ריחני וטעים ובריא וכבר מתכווננים לקראת הבאות. ואם אין "באות" המשפיעות עלינו כאן בפנים-הרי שנמצא בעצמנו איזה עניין להתחמם בו לרתוח בו להתבשל בו.

אלדד צובע בתים ישנים ונחמדים בסאן פרנסיסקו ומטיס פליפרים מעל המפרץ על גשריו המפורסמים. חנון כנה רהיטים מפוארים בלונג איילנד ורקד וסעד כוויליג' בלב מנהטן. יגאל מאכיל את הדסה פיתו בביתם החדש בצפון לונדון ומתקין מטבחים כבתים האנגליים. רפי עם הדוג' בעלת הגג המתקפל, מסיע את החבר'ה בשבת לחוף מאליבו או ניו-פורט בלוס אנג'לס. מרב חוזרת לתיאטראות ניו יורק לכמה, לחפ אורה ולמחזות האמריקאים. ואני מסתובב ומבקרם ובכל מקום מדברים על המשק או מקשיבים ל"חגיגת קיץ" או קוראים את "דברי" האחרון ואני חוזר לכאן וכאן ביתי, כמו תמיד. לדליה הוכפלה המשפחה ולאיתמר עדיין לא...

איזה עולם מוזר הוא עולמנו. מלחמות נערים אינסופיות ויבטים כאלו

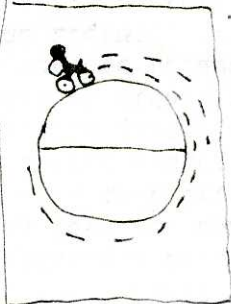
ואחרים ואלפים שהבורסה והטלפון והמכונית מנהלים את חיליהם ואלפים שלא שמעו על אמצעות אלו ואלפים שחולמים על פרוסת לחם ואלפים שמתו ברעב מאז התחלתי כותב מילים אלו. ומתוך כל העולם הזה, שכמוהו ביקום קיימים עוד אלפים, אולי בחרתי להיוולד דוקא להורי, באותה שנה שכיתת הירדן נולדה, דוקא כאן בקבוץ המופלא הזה חצי צפורן מצפורן לכנרת, שני צפורניים מחיפה ארבע מדמשק.

לפני כמה חודשים הפלגתי במעבורת הלבנה מהאי Mayne, עליו חיליתי, לעיר ויקטוריה, בירת בריטיש קולומביה בדרום האי ונקובר. באתי להרוויח את לחמי במכירת פוסטרים בסופהשבווע. רוח ים אמיצה לא איפשרה לי לפרוס את מרכולתי ברחוב הראשי והסתובבתי אבוד ותשוש מעט, מחכה לרדת השבת אז אגש למשפחת הפסיכולוגים היהודים, הטובים לקבלת שבת מסורתית וארוחה צימחונית כשרה.

"... ובדרכי האובדת נחקלתי בספריה העירונית הגדולה והיא כמעין מקלט או עוגן של שליה של ריכוז של מיקוד לרוחי הטועה לנפשי המתפזרת. התישבתי בשולחן המתאים והתנשמתי לרגע. עיני נחה על שורה של אינצקלופדיות ענק. נטלתי אחת - The Times Atlas of the World - התחלתי מדפדף וראה זה פלא. העולם כה גדול כה אינסופי כאילו. כה הרבה אנשים חיים את חיליהם בפנינותיהם הנידחות וביתם ומכורתם הם מרכז העולם עכורם. ואני מתמסר לדפים הגדולים הצבועים חום, כחול וירוק בגוונים משתנים. מדפדף ועוצר בהודו וסינגפור ונפאל-לשם אגיע ואותם אכיר. ואז ישראל ואני מוצא את כפר הנשיא ומרפרף לכל אורכה ורוחבה של ארצי. ולמצרים אותה אכבוש בעיני וברגלי. ואנגליה-וומבלי פארק והשכונות והאיזורים המוכרים לי כל כך השמות מהתחזית המדהדים עוד בראשי, פה נפגשתי עם יגאל ולורה ופה עם אילנה, פה שתיתי בירה ובכביש הזה נסעתי באופניים... ו- Devon על ישוביה הקטנים לחוף הים והמפרצים, ככרת הדרך מ-Torquay ל-Brixham ול-Kingsware מושבו של ג'ון פלווס שם טילתי ברגלי. וסקוטלנד-אזור גלזגו ופינגהורן ופינתה הצפונית ביותר, את כולם אני מכיר מנסיעת האופנוע עם חנן ומהתארחויות ופגישות עם מקומיים. ועוד לא נגעתי בקנדה ובאיי המפרץ של B.C. פה חיליתי פה השתלכתי כאילו כאו ועכשיו. ואני נמלא סקרנות והתרגשות. כמה למעשה כבר ראיתי והכרתי-והכל בעולמנו הזה וכמה הרבה עוד יש לראות לחבוק. עולם מופלא. ומטורף. כמו כולנו טוב לפרוק את המתח שהצטבר בי כסף, פוסטרים, אביגיל, רחוק מהבית, פגישות פרידה עכשיו, יציאה למסע נוסף עוד מעט... הכל מתערבל ומסתחרר ואני מרכז העולם. כאן ועכשיו, באינדקס השמות בסוף האטלס אני מוצא: kfar Hanassi - Israel - 32.58 N - 35.36 E. אז שאזכור את מיקומינו במפה."

(מתוך היומן 28.9.85)

ועכשיו אני יושב על האיקס הזה שעל כדור הארץ וכותב לכל סוטה. נעים לי לכתוב יום אחרי שהבטחתי לאורה. אגש אליה עכשיו לפעוטון.

אבישי.

מתחבר המתנסות

*יש כל-כך הרבה כלבים במשק-אבל כל-כך הרבה שכמעט בלתי אפשרי לטייל על שבילי המשק או להתישב על איזה דשא מבלי לחטוף ליקוק או ניגוב אף או נביחה. אפילו בשעות הלילה ישנם הרבה כלבים משוחררים, משוטטים שלא מפסיקים לנבוח וצריך לקום ולצאת אל הקור העז ולנסות להשתיק אותם כשבעלם ישן שנת ישרים. ועדת כלבים-לתשומת ליבכם(מה זה??!).

*כמו שאתם רואים, שוב תמיר לא כתב לעלון. ההבדל הוא שהפעם הוא הבטיח ולא קיים, לעומת פעם אחרונה שאפילו הבטחה לא קבלנו ממנו.

*אנחנו במערכת יודעות על שתי נשים בהריון שכמעט אף אחד לא יודע עליהן. בעד כתבה תקבלו את השמות.

*ניר ואירית היקרים יוצאים לשנת חופש. ניר שירת אותנו כנאמנות רבה בדרכו הצנועה ועזר לכל-כך הרבה מאתנו. גם אירית תרמה המון ועבדה בגיל הרך לתקופה לא קצרה. כידוע לכולנו-יש בעיה עצומה בגיל הרך. אז שתהיו בריאים ותאכלו הרבה באווירון.

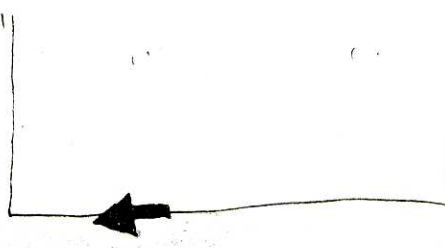
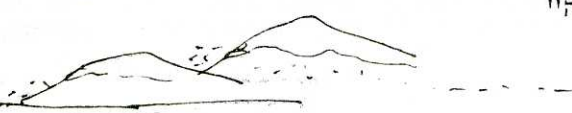
*שוב היו מכות בראגבי:

מתנדב חטף זעם על שחקן אויב וחבט בו. אד חטף זעם על יואב.ע. וכמעט חבט בו לולא עזרתם של יופי ודובי(של הדסה). אבל במשחק ראגבי זה חוקי-לא? בסכ"ה כל המשחק מתבסס על אגרסיביות. אגב-גם שם, על המגרש התרוצצו כלבים לכל אורך המשחק,

*אינגה, עורכת דברי הכפר, רמזה לי על כך שאם "כל סוטה" לא יכול למצוא מספיק חומר-אפשר לשלב אותו בדברי הכפר. היא לא כל-כך מאמינה שנצליח להוציא יותר משני עלונים לפני שנישווק בעיקר בגלל שאני יוצאת ללימודים בינואר. יש לציין שדברי הכפר תוסס בזמן האחרון-אבל כל פעם שעולה נושא הסמים במשק, דברי הכפר נהיה תוסס, וכמו כן חיינו היום-יומיים. אני מאמינה שבכל זאת יש מקום ל"כל סוטה" אבל זה תלוי בכם. אם רוצים-יהיה "כל סוטה" אם לא רוצים-לא יהיה. פשוט מאד!

*תום ליפשיץ פרצה בבכי איום כשאחד הילדים ביקש להוריד את הפוסטר של החורף. כששאלתי אותה למה היא בוכה, היא אמרה שאם נוריד את הפוסטר יגמר החורף.

*מהפאב אנחנו מזכירים לכם שאנחנו זקוקים לחברה נוספים להתנדב לעבוד איתנו שנוכל להוריד מהעומס שכרגע נופל על שני אנשים. לבסוף, כשנישחק-המקום ייסגר. ראו הוזהרתם!

*מרב בן-אבי עזבה אותנו.

למרב יש שאיפה מקצועית שאין באפשרותה כרגע לממש פה בארץ. היא למדה תפאורת תיאטרון בארה"ב ובארץ מתקבלים לעבודה כזו מקצועיים בעלי וותק רב. אין מה להגיד-היא ניסתה. אין מה לדאוג-היא תחזור.

*שימו לב שמרונן ירון עדיין אין מאמר.

אפילו לא איזו מילת תמיכה או עידוד או משהו דומה.

*פלוא נכנס לאינסטלציה במקום ניר.

*אנחנו חוזרים ומזכירים שאנחנו לא מספקים את העלון לבנים שנמצאים בחוץ. אם אתם רוצים לשלוח להם-תשלחו להם את העלון שלכם. למשפחות בעלות מספר רב של קוראים נשתדל לחלק שני עלונים. זה המצב. הכל במסגרת הצימצומים. הוראת שליחה אפשר לקבל במזכירות.

*רקפת יצאה לשנת חופש לתל-אביב

אפשר לקרוא כמה מילים שהיא כתבה המבטאות חזק מאד את מה שהרבה מאתנו נוטים להרגיש כשאנחנו יוצאים לראשונה מהבית. היתה תקופה שרקפת ממש החזיקה את חדר-האוכל על כתיפיה ואז גם היא הוצאה לגיל הרך, כמו רבות מאיתנו. גם את שתהיי לנו בריאה ותצלחי.

*מיכאל א. (מאצ'ואל באנגלית), יצא לדרכו והוא חסר^{לנו} בכמה מקומות: במטבח, בראגבי, מאחורי הבר בפאב ולסער השוכב. חבל שהוא נסע. הוא שיחק חלק אינטגרלי בחיי החברה הסוערים שלנו הצעירים. כן, כן, יש לנו חיים סוערים. קשה לכם להאמין!?

*מבין המטיילים נמצאים כרגע באנגליה:

יובל, יריב, דניאלה, אריאלה, ענת, אורלי, נועם, אנטוני ומיכי. מ. (וידידתו ג'יין) אני מקווה שלא שכחתי אף אחד.

*נדב השוכב הצטרף אל אחיו, הוא נמצא בתל-אביב אבל דליה עדיין שמה אותו במשלוחים. כמו שאומרים: NOTHING LIKE A DETERMINED WORKMANAGER. ככה אומרים לא?

*נקיון זה נושא מאד רגיש אצל איתמר. לכן הוא מחליט על מידת הנקיון בחדר האוכל של הפרדס. הוא הכיא לכך שהצוות הנוכחי אשר מונה כ-8 גברים מרושלים וחיתים יתנהגו כמו חיות בית ויצייתו לכל פקודת נקיון שלו.

*יואל ווינטרוב היה אחראי לירידת הגשמים השבוע. הוא הרכיץ לנו רקוד גשם אינדיאני בפאב ביום שישי כשכולם עומדים סביבו ומעודדים אותו.

*זהו זה להשבוע- תהיו בריאים.

אורה.

